

De gevangenis als plaats van hoop

door Ineke van de Par o.p.

In Norfolk Prison in Massachusetts, VS, zitten 1500 mannen gevangen, van wie bijna 600 levenslang. Norfolk kent een levendige dominicaanse gemeenschap, de voor zover bekend enige door de kerk erkende religieuze gemeenschap in een gevangenis.

In maart 2016 ben ik in Amerika geweest om mijn dominicaanse broeders en zusters te bezoeken van de *Lady of our Mercy* chapter in Norfolk Prison, Massachusetts. Deze gemeenschap bestaat zowel uit gedetineerde als niet-gedetineerde leden, een bijzondere religieuze gemeenschap. Ik was nieuwsgierig hoe dat nu in de praktijk functioneert. Omdat ook vele van mijn medebroeders en -zusters in Nederland, collega's, vrienden en bekenden benieuwd zijn naar mijn ervaringen met deze gemeenschap heb ik getracht deze in woorden te vangen.

Een impressie

The simple fact that a group of men came together to form a Dominican community because they wanted a better life for themselves, to change and to pray. I truly was inspired by the faith of this group when I arrived here in 2007 and I am still inspired by that faith, to serve our community here behind the walls and the larger community outside of these walls. Prayer is a powerful gift that has affected change at MCI Norfolk in the lives of the men here and in the prison community as a whole which is what I love so much about our Dominican community; we are prayer warriors. (bijl. 1)

Woorden uit de brief van de huidige president Pete, van de Lay Dominican Community *Lady of our Mercy*. In het jaar 2016 op de vierde zondag van de veertigdagentijd woonde ik mijn eerste kerkdienst bij in Massachusetts Correctional Institute (MCI) Norfolk. De kapel was vol, op enkele vrouwelijke vrijwilligers na waren het allemaal mannen. Allemaal mensen die vol aandacht de mis volgde en actief participeerde door lezingen en muziek.

Daar zat ik dan. Nu ben ik wel gewend om in gevangenissen vieringen mee te maken en te doen. Al een aantal jaren werk ik als aalmoezenier in twee gevangenissen in Nederland. Maar dit was duidelijk van een andere orde. Terwijl in Nederland de aalmoezenier de diensten voorbereidt zowel naar inhoud als logistieke zaken, was het duidelijk dat dat hier in Norfolk door de gedetineerden zelf werd gedaan. Uiteraard was er in de Eucharistieviering een voorganger maar die kwam van buiten en was te gast. Alles gebeurde onder verantwoordelijkheid en controle van de mannen binnen.

In Norfolk wonen ongeveer 1500 mannen waarvan een kleine 600 met een levenslange gevangenisstraf waarbij geldt dat voor vele geen parool mogelijk is (eerdere vrijlating op voorwaarden) Er zijn ongeveer tussen de 60 en 80 mannen die in eenzame opsluiting zitten en ruim 800 mannen die een korte of langere straf uitzitten maar ooit nog weleens terugkeren in de maatschappij. Al deze mannen zijn uiteraard niet allemaal katholiek. The *treatment officer* Bruce gaf aan dat er op dit moment ongeveer 32 verschillende religies binnen MCI Norfolk wonen die volgens de Amerikaanse grondwet de vrijheid hebben om hun religie te beleven, ook in gevangenschap.

De eerste leden van de Lady of our Mercy chapter MCI Norfolk, rond 1999. Op de foto staan zowel leden van binnen als buiten de muren plus enkele gasten. Een aantal broeders is ondertussen in vrijheid gesteld en is lid van de chapter Bethany of is elders. Linksboven chaplain Ruth Raichle.

En dat gaat ver. Zo vertelde Bruce mij dat er een *native American* (indiaan) gedetineerd was en erop stond om zijn religie (sjamanistische) te belijden. Voor hem is er binnen de muren van Norfolk MCI een zweethut gebouwd. Uiteraard ging dit niet vanzelf een aantal advocaten hebben moeten procederen voordat dit ook daadwerkelijk tot stand kon komen.

Maar katholieken zijn er meer dan één, een paar honderd zelf, opgesplitst in twee taalgroepen Engels- en Spaanssprekende d.w.z. er zijn diensten, bijbellessen en lezingen in het Spaans en Engels. De gebedsdiensten zijn voor alle katholieken toegankelijk. Binnen deze muren met zoveel religieuze stromingen functioneert ook een kleine groep van 31 dominicanen. Het bijzondere van deze dominicanen is dat zij geprotest zijn binnen de muren en zowel uit gedetineerden (25) als niet gedetineerden bestaat (6).

Deze bijzondere gemeenschap heet *Lady of our Mercy*. Zij is - voor zover ik weet - de enige door de katholieke kerk erkende religieuze gemeenschap binnen de muren van een gevangenis. Dat zij dominicanen zijn is echter niet vreemd. De orde van de dominicanen kent vele takken maar hoe ver uit elkaar takken soms kunnen zijn, zij allen vinden - al 800 jaar - hun inspiraties aan één dominicaanse stam.

Zoals ook een van de takken die gevormd is door de Franse dominicaan [Jean Joseph Lataste](#) (zie foto) in de late 19 eeuw. Hij werd gezonden naar een vrouwengevangenis in Cadillac (Frankrijk) om daar een retraite te houden. Wat gebeurde, gebeurde: Joseph Lataste werd tot in het diepste van zijn hart bewogen door het geloof van enkele van deze vrouwen en werd geroepen om samen met hen een religieus leven te leiden. En inderdaad binnen een aantal jaren werd de congregatie van de [Dominicanessen van Bethanië](#) opgericht. Een orde opgericht met o.a. ex-gedetineerde vrouwen.

Joseph Lataste of vader Lataste zoals hij genoemd wordt in Norfolk is - tot op de dag van vandaag - inspiratiebron voor velen. Ook voor Ruth Raichle, pastor in Norfolk, die samen met Kathleen

Denevan o.s.f., gedetineerden en vrijwilligers de gemeenschap *Lady of our Mercy* onder de paraplu van *the Bethany Catholic community* hebben opgericht. Uit de brief voor de aanvraag voor het oprichten van een nieuwe *chapter* gericht aan de provinciaal van de dominicanen in Massachusetts:

What we, Sr. Kathleen Denevan, O.S.F., whom I work and live with, and myself, are witnessing at Norfolk Prison is truly God's Grace. We have tried to re-create a Parish Community within the Prison walls. The Bethany Catholic Community at Norfolk Prison has a Parish Council with 8 inmates. The prisoners themselves take on the roles

of Eucharistic Ministers, Lectors, Choir members, and Outreach ministers. They are involved in weekly prayer groups, Scripture Study, and Scripture Sharing, Cursillo weekends, and Cursillo Reunions, Recovery Groups, and discussion groups. Twice a week we have Eucharistic Adoration. Some of the men pray the Office of the Church every day in order to be united with the Church. They take this very seriously.

Het ging niet vanzelf er was ook tegenwerking, ook vanuit de dominicanen en RK-kerk. Maar uiteindelijk was het dan zover. Op 23 september 1999 is de formele toestemming gegeven door Cardinal Law. (Via deze link is meer te lezen over de oprichting: [A Word of Hope](#)).

Leven als een dominicaan binnen de muren

Maar hoe doe je dat als je vast zit, leven als een dominicaan, letterlijk niet buiten de muren mag bewegen. Want rond MCI Norfolk staat een hele grote muur. Het terrein is vele hectaren groot. Er staan een twintigtal grote gebouwen van twee á drie verdiepingen. In zestien hiervan wonen de gedetineerde mannen. Het aantal bewoners is ongeveer tachtig per gebouw.

De maaltijden zijn gezamenlijk, er is een eigen keuken maar de hoofdmaaltijden worden aangevoerd via een buizensysteem vanuit een centrale keuken. Maar er kan ook zelf bij gekookt worden. Er zijn groentetuinen, bijgehouden door gedetineerden. Booboo, een dominicaan werkt daar vol passie en broeder Brian zit in de bloemenploeg.

In grote lijnen functioneert het leven als volgt. Een huis telt tachtig gedetineerden die met elkaar leven, eten, werken. De cel gaat niet op slot. In de avond rond 21.30 uur gaat de *voordeur* van het huis dicht. Dan is er - overdag - de *movement-time*, de bewoners gaan dan naar werk/activiteit. Als er geroepen wordt *movement-time* mag je juist als gast of vrijwilliger niet bewegen maar moet je blijven staan waar je op dat moment bent.

Alle activiteiten met betrekking tot religie of scholing of cultuur (toneel, film enz.) vinden plaats in een gebouw. De geestelijk verzorgers hebben daar hun kantoortjes en is de kerk(kapel) te vinden, gebedshuis, sjoel enz. Alle activiteiten vanuit de geestelijke verzorging vinden hier plaats. Er zijn iedere dag RK-activiteiten waaronder ook die van de dominicaanse gemeenschap. Tijdstippen activiteiten van 13.00 tot 16.00 en van 18.00- 20.15

De dominicaanse gemeenschap is een erkende gemeenschap binnen deze muren. Ze wonen niet allemaal in hetzelfde gebouw. Het is en blijft een gevangenis. Veel zelf bepalen is er niet bij. Maar gelegenheden om samen te komen en te bidden, te studeren, te vergaderen zijn er iedere dag. Hoe geef je nu aan je dominicaan-zijn vorm, ook als gemeenschap?

Ervan uitgaande dat voor de organisatievorm en levenshouding van een dominicaan mogelijk een aantal elementen bepalend zijn (zie: Arjan Broers, [Leven met Dominicus](#), Meinema 2013, pag. 9):

1. *Beweeglijkheid* of op weg zijn. Je moet bereid zijn om arm en onderweg te zijn en te doen wat nodig is.
2. Het tweede is *nieuwsgierigheid* naar deze wereld die helemaal Gods wereld is.
3. *Ontvankelijkheid*; de erkenning dat we eerst van alles krijgen, voor we iets te geven hebben.
4. *Democratie*, bereidheid om naar elkaar te luisteren, samen wijzer te worden en niet te hechten aan je positie.
5. *Mystiek*; de erkenning dat God onzegbaar is, terwijl we niet over hem/haar kunnen zwijgen.
6. *Compassie* d.i. de bereidheid om elk mens te zien als een kind van God.
7. Het streven naar leven in *waarheid*

Lady of our Mercy chapter MCI Norfolk, iets later in tijd (rond 2002). Op de foto staan zowel leden van binnen als buiten de muren plus enkele gasten. Een aantal broeders is ondertussen in vrijheid gesteld en is lid van de chapter Bethany of is elders.

Nu is de wereld binnen MCI Norfolk niet groot. Het gaat dan ook niet om een vergelijking van de mogelijkheden voor een dominicaan binnen of buiten de muren. Er zijn overeenkomsten met een contemplatief klooster te maken echter binnen de muren is het ook rumoerig, druk, gebeuren vervelende dingen en niemand zit er vrijwillig.

Binnen de muren van MCI is ***beweeglijkheid*** eerder te vergelijken met een monnik die mediteert op de het drukste punt in Manhattan en daarbij een innerlijke kalmte bewaart die andere stimuleert om een rustpunt in zichzelf te zoeken. Veel van de

broeders en ook andere die (waarschijnlijk) levenslang binnen de muren doorbrengen hebben er baat bij dat er rust en een goede sfeer is.

Nieuwsgierigheid. Daar wordt veel gestudeerd, veel van de broeders hebben een bachelor (degree). Er zitten wiskundigen, theologen, filosofen, natuurkundige, economen onder. Gesprekken op goed niveau dus. Zo woonde ik een bijbelavond bij over Petrus 1, waarbij de woordenboeken Latijn en Grieks erbij gehaald werden en gesproken werd over datering van het geschrift. Er was min of meer geconcludeerd dat het geschrift rond 60 A.D. gesitueerd zou kunnen worden. Ik was er net en opperde - met een paar argumenten - dat dát ook rond 110 A.D. mogelijk was. Waarop de mannen me min of meer wanhopig aankeken en antwoordde dat men juist hier een jaar of twee uitgebreid over gediscussieerd had en uiteindelijk dan toch de knoop had doorgehakt ...en toen kwam ik. Maar oké, toch tijd zat daar! We hebben ook gelachen.

Woensdagavond is er tekstlezing. Vaak over teksten van kerkvaders of mystici. De avond dat ik erbij was het onderwerp: Augustinus over genade. Deze avonden vinden plaats onder leiding van Miranda, prof. van Boston College. Boston College voert vele activiteiten uit binnen de muren en via dit college kan men ook studeren voor een bachelor. Ook de chapter zelf organiseert bijeenkomsten. In dit jaar - uitgeroepen tot het jaar van de barmhartigheid - staat dit thema ook centraal in de gespreksgroepen van de *Lady of Our Mercy* gemeenschap. Onlangs hebben zij een boek uitgegeven waarin gereflecteerd wordt over: wat is nu barmhartigheid: *Mirrors of Mercy*. (Te bestellen bij www.Lulu.com, aanrader).

Bij de zaligverklaring van Pere Joseph Lataste op 3 juni 2012 in Frankrijk droegen zusters dominicanessen van Bethanië – centraal zr. Sara Böhmer, overste van de zusters in Nederland, Duitsland en Letland – papieren bloemen die gemaakt waren door de Lady of Mercy chapter, MCI Norfolk.

Democratie. Er heerst in de chapter Lady of our Mercy, een goede geest er wordt naar elkaar geluisterd. Er is ook een taakverdeling. Op zijn tijd wordt er een voorzitter (president) gekozen, er zijn afdelingen die zich bezig houden met organiseren van bijeenkomsten: Bijbel, lectures enz. liturgiegroep enz.

Mystieke beleving... Uit de brief van Pete, president of Our lady of Mercy: *Working and supporting our yearly Cursillo-event in May, along with doing things revolving around this year's theme of Mercy, we recently had 'a day of mercy' on January 30th that was an amazing event. The day is hard to explain, except to say that the Holy Spirit was there that day and some amazing work was done. One of the things that I truly love about our community is when we pray (saying the office) during our meetings. There is something about it that is just meant to know that we are not alone when we are praying.*

(Voor meer achtergrond over Cursillo zie de bijlage).

Compassie en verkondiging. Er wonen 1500 mannen binnen MCI Norfolk. Voor de dominicanen binnen de muren is dát de groep waaraan zij het evangelie kunnen verkondigen incl. personeel en dat op een dominicaanse wijze door levenshouding, pastoraal gesprek en diaconale hulp.

Maar ook van binnen uit werken de mannen mee aan goede werken voor mensen buiten die het minder hebben! Zo vond er onlangs op 1 mei de jaarlijkse *Walk for Hunger* plaats. Deze wordt georganiseerd door de dominicanengroep, mensen van buiten sponsoren de lopers binnen de muren. De opbrengst gaat naar project *Bread*, een soort voedselbank in Boston, Massachusetts. Op 1 mei is er 4000 dollar opgehaald.

Zoektocht naar waarheid. De weg is het doel. Zo zijn er ook - naar goed dominicaans gebruik - stevige discussies over welke weg dan en hoe en waarom, maar zover ik heb meegemaakt en begrepen blijft het niveau hoog. Er is respect en ook besef – meer misschien dan buiten - dat alles genade is, een gift en dat het enige wat echt telt is: hoe je nu bent, hoe je nu voor God staat en als mens voor je medemens in de schepping van vandaag. Om met pere Lataste te spreken: 'God vraagt niet wat we geweest zijn. Hij kijkt naar wie we nu zijn'. (Uit een preek in de vrouwengevangenis op 18 september 1864).

House of Bethany en het leven buiten de muren van MCI Norfolk

Een aantal broeders die de gevangenis verlaten, worden lid van de dominicaanse gemeenschap Bethany, andere gaan hun eigen weg. Omdat na jarenlange opsluiting het niet altijd makkelijk is om je weg weer te vinden, hebben Ruth en Kathleen een aantal jaren geleden, een winkel geopend: *Crest of Hope*, een tweedehandszaak. Dominicanen die vrijkwamen konden hier terecht voor werk en eventueel onderdak.

Dit is nog wel mogelijk maar nu in mindere mate. Ruth en Kathleen richten zich nu meer op de mensen die uit de vrouwengevangenis ontslagen worden. Een aantal van de dominicanen uit Our Lady of Mercy chapter die ontslagen zijn uit MCI Norfolk, heb

ik buiten de muren ontmoet. Ze zijn nu gesetteld (werken en/of studeren) en komen samen met vrijwilligers bijeen om te praten over hun geloof.

En ook de winkel bloeit en groeit onder leiding van Garry (dominicaan) die ook jarenlang in MCI Norfolk en andere gevangenissen gezeten heeft. Hij is onlangs vrijwilliger in Norfolk MCI geworden en is de drijvende kracht achter de vervolg Cursillos die plaatsvinden in het huis van Ruth en Kathleen. Pizza, salade en een geloofsgesprek met elkaar zijn de vaste ingrediënten van de wekelijkse Cursillos.

Regelmatig ben ik ook mee geweest naar zogeheten *sharings*. Dit zijn bijeenkomsten georganiseerd door Bethany house en bestemd voor parochies of onderwijsinstellingen of Lion Clubs e.d. Tijdens deze bijeenkomsten spreken dan mensen als Jolie, Yvette, Ni Nagh, Gerry, Patrick enz. over hun detentie en hoe zij tot God gekomen zijn.

Een keer heb ik dit meegemaakt in *Framingham Correctional Institute for women*, met vrouwen die binnenkort de gevangenis gaan verlaten. Ze verblijven dan in een zogeheten *half way house* waar ze op hun toekomstige vrijheid worden voorbereid. Dit was zeer indrukwekkend. Vrouwen die op het punt stonden de gevangenis te verlaten - vaak na een jarenlange straf - spraken over hun vertrouwen op God en daardoor op een beter leven terug in de maatschappij. Het leven gaat door, iedere dag is er weer een zowel binnen als buiten de muren.

Bij de zaligverklaring van Pere Joseph Lataste (2012), rechtsvoor pastor Ruth Raichle en linksachter Faith, een van de leden (van buiten) van de Lady of our Mercy chapter, MCI Norfolk.

De Goede Week

De Goed week was gelijk ook de laatste week van mijn bezoek aan de broeders in Norfolk. Het was intensief, net als alle ontmoetingen zowel binnen als buiten de muren. Maar de Goede week was het hoogtepunt; vele vieringen en ontmoetingen. Indrukwekkend vond ik ook de liturgische dans voor de viering van palmzondag. Hier had ik niet veel van verwacht.

Maar tot mijn verbazing was het prachtig, ongelooflijk sierlijk! Witte Donderdag, waarin ook mijn voeten gewassen werden. Het lijdensverhaal op Goede Vrijdag. Zaterdag Vigilie het hoogtepunt van de paastijd met vier dopelingen. Alles wel op zijn Norfolk. De priester Wayne kwam zoals ieder jaar uit Texas overgevlogen en de mannen regelde het hele verkeer. Ook het koor - bestaande uit mensen van binnen en buiten - zong weer de sterren van de hemel.

Op Eerste Paasdag mijn laatste viering. Een viering in het Spaans en een beetje Engels. Prachtig weer, zonnestralen vielen in de kapel. Naar links buiten kijkend, zag ik mannen in de zon zitten of een wandelingetje doen over het gras rond de gebouwen. Binnen rustige sfeer. Ik zat met Franky in de bank en achter me zaten James en Milford en al die andere en het voelde goed, mooi en vreedzaam.

Jammer dat deze mannen niet straks mee met mij naar buiten komen. Ze zouden een hulp zijn om de chaos in onze buitenwereld mee te ordenen. Mannen als zij - gelouterd door het vele jaren binnen zitten - zijn door studie en gebed andere mensen geworden dan toen ze binnenkwamen, dat wil zeggen: ze zijn dezelfde, maar hebben het beste uit zichzelf naar boven gehaald. Zij zijn hoop geworden niet alleen voor binnen maar ook voor de wereld buiten de muren. Zoals Ruth Raichle dat vele jaren geleden al verwoordde (*Word of Hope*, blz. 3):

I believe that the establishment of a Dominican Laity Chapter at Norfolk Prison could be a powerful source of hope for the men at Norfolk Prison, for the Dominican Order, and for the Church. Fr. Lataste said that the greatest sinners have the potential to become the greatest saints. Sr. Kathleen and myself have given witness to the truth of these words.

**Ineke van de Par, lekendominicaan
Hansweert, 5 mei 2016**

Bijlage 1 Brief van Pete, President van Our lady of Mercy chapter, in Norfolk MCI

Dominican laity, our lady of Mercy chapter.

The Dominican laity chapter here at MCI-Norfolk, started their first formation on 16 May 1999. Cardinal Law gave his formal approval on 23 September 1999, since then approximately 50 men have been a member of this community. Some of these men have moved on in their journey and returned home. Sadly, some have passed away; however, they will always be with us in spirit.

As most chapters have their own council. We have the same with a chapter president, vice president, secretary, formation directors and delegates (outside volunteers). Our chapter also has members who are outside volunteers who are very active within our community. Our group meets every Sunday afternoon and on Wednesday nights. For our Dominican study group, we have professors come to our group for religious discussions, Dominican priests from Providence College and other community members who are interested in our group.

Our community here is very active in the larger catholic (Bethany) community that we have here. Supporting and attending other religious and bible studies. Working and supporting our yearly *cursillo* event in May, along with doing things revolving around this year's theme of Mercy, we recently had "a day of mercy" on January 30th that was an amazing event. The day is hard to explain, except to say that the Holy Spirit was there that day and some amazing work was done. One of the things that I truly love about our community is when we pray (saying the office) during our meetings. There is something about it that is just meant to know that we are not alone when we are praying. On Saturday afternoon a group of men get together to say the rosary aside from their daily obligations. Most of the men say the rosary in their room over the course of the day. For myself, I say the rosary when I run. Because I am a runner and my runs are long, the rosary is perfect- it is hard to explain- but it is almost like meditating. While I am doing this I am focused and mindful of everything around me. One result is I actually ran better when I say the rosary, maybe I am getting a spiritual lift? Either way I enjoy my runs much better when I say the rosary.

Some chapters have an apostolate/ mission that they do, however we are limited our surrounding because we are in prison. That does not mean we cannot be creative in what we do. Aside from approximately 1,500 men we can spread the gospel too, there are individual things that the men do in addition to this. Some are involved in the music ministry where band can spread the word through their music. Some of the men are involved in the NEADS dogs program where we train dogs for deaf, disabled, handicapped, or children who are challenged on the autistic spectrum. These dogs live with us in our rooms from 10 weeks to 20 months and they are quite the ambassadors for our community. There is something about having a dog that just changes everything in a prison environment which is truly a gift from God and a blessing. I am thankful for every day.

The simple fact that a group of men come together to form a Dominican community because they wanted a better life for themselves, to change and to pray. I was inspired by the faith of this group when I arrived here in 2007 and I am still inspired by that faith, to serve our community here behind the walls and the larger community outside of these walls. Prayer is a powerful gift that has affected change at MCI Norfolk in the lives of the men here and in the prison community as a whole which is what I love so much about our Dominican community; we are prayer warriors.

Bijlage 2

THE CURSILLO : WHAT IS IT?

Cursillos in Christianity is a movement that, through a method of its own tries to, and through God's grace manages to; enable the essential realities of the Christian to come to life in the uniqueness, originality, and creativity of each person. In becoming aware of their potential and while accepting their limitations they exercise their freedom by their conviction, strengthen their will with their decision, to propitiate friendship in virtue of their constancy in both their personal and community life.

The Cursillo Movement consists of proclaiming the best news of the best reality: that God, in Christ, loves us. Communicated by the best means, which is friendship towards the best of each one, which is his being person and his capacity of Conviction, Decision, and Constancy.

And what needs to be emphasized today, now, and immediately in order to be on the cutting edge of today's debate is to facilitate and make possible for every person to encounter oneself always and absolutely essential in order to be able to encounter God and others.

How it Happens

A Cursillo weekend begins on Thursday evening and ends on Sunday night. During the three days the participants listen to the Gospel message, broken into fifteen short talks. Five are given by clergy and center on Grace - the gift of God to all persons. The other ten are given by lay persons who already have made a Cursillo. The talks deal with Christian study, action, leadership, living a life in relationship with God, the role of the layperson in the church and similar reflections on situations encountered in daily living. The talks build on each other. Each talk is followed by a period of small group discussions. The teachings of Christ are presented in an atmosphere of warmth, joy and fellowship. Music and skits provide entertainment.

Ecumenical

The Cursillo reflects Roman Catholic theology, but functions in the spirit of ecumenism. People of all religious affiliations participate. There is no pressure on participants to take part in any religious service in which they would not feel comfortable. Out of the blending of personalities, religious denominations and occupations there develops a respect for each other's differences, and an appreciation of the common search for a full Christian life.

Fourth Day

The program recognizes the continuing need for support in a Cursillista's "fourth day" - the rest of one's life. A Cursillista is urged to join a "group reunion". This is a brief weekly meeting of four or five fellow Cursillistas. These individuals review their past week, sharing how Christ has touched them, their Christian achievements or disappointments, and their progress in the Cursillo method of piety, study and action. Ultreyas (Spanish for "onward") are held monthly. They are reunions of the Cursillo community at-large and are open to invited guests. They afford Cursillistas an opportunity to meet, pray and socialize with others who are dedicated to living a Christian life. They also provide support for a Cursillista's efforts to bring Christ's message to others in His environment.

Once in a Lifetime

Cursillo is unique, not to be likened to other forms of spiritual renewal programs. It is made only once in a lifetime, therefore it is not considered a substitute for a retreat. Actually a

Cursillo experience makes subsequent retreats more profitable, and Cursillistas are urged to make regular retreats.

Benefits

It is difficult to explain what the Cursillo does for a person, or what happens over a weekend. Since each person comes to the Cursillo from a different place in time and a different relationship with God, it is understandable that each will respond differently to the material presented and the experience of community living in a Christian atmosphere. For some, it is a total turnabout in their lives; for others, it is a grand awakening; for yet others, it is an enrichment of what they have already known and have been living. We do not promise anything or judge anyone - we simply offer the program and rely on the grace of God and the openness of the individual to produce its benefits.